

LBRIS

We know
books

MAX SEECK

REȚEAUA MÔRȚII

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

Pe masca de plastic sunt broboane de transpirație. Akifumi și-o așază mai bine înainte să deschidă sertarul din corpul central al bucătăriei în care tacâmurile – argint curat – sunt așezate în compartimente. Cuțite mici, cuțite mari, furculițe pentru antreuri, furculițe pentru felul doi. Cuțitele pentru friptură, separat. Lingurițe pentru desert. Patru perechi de bețișoare din metal. Câteva infuzoare rotunde pentru ceai, cu lanțuri prinse de ele. Rafinat. Elegant.

– Îți mai este foame, Asuna? întreabă Akifumi, ridicând în dreptul ochilor o furculiță.

Metalul prețios are la îndoitură o pată întunecată. Un defect supărător într-un mediu în rest perfect – o chestiune care ar fi putut să fie remediată cu ușurință dacă mânerul ar fi fost frecat cu un pic de pastă de dinți cu fluor.

– Nu, zice fata, încrucișându-și picioarele.

La ordinul lui Akifumi, se așezase pe pat fără să se șteargă la gură. *La dracu', târfoștina pare tânără.*

Akifumi scoate din sertar o farfurie, o umple de pe platourile lăsate pe blatul central: friptură de vită cu ardei iuți verzi, somon, cartofi gratinați cu usturoi, salată, pâine. Soiul de mâncare servită la bufetul nunților mediocre sau în lojile VIP-urilor de pe stadioane, însă amănuntele, cum ar fi prezentarea, tacâmurile

de foarte bună calitate și porțelanul orbitor de alb, fără nici o zgârietură, dau întregii mese un aer de lux. Akifumi pune farfuria pe masă, destupă o sticlă de șampanie, umple un pahar. Whisky-ul dublu malț pe care tocmai îl băuse încă îi mai arde gâtul, împreună cu impresia de invincibilitate pe care i-o dă.

- Tu nu poți bea asta, zice Akifumi, bătând cu un deget în paharul îngust. Școlărițele n-au voie să bea alcool. E împotriva legii.

În vreme ce vorbele stârnesc ecou în încăperea, Akifumi e tot mai ațâțat.

Asuna nu-i școlăriță. Sigur că nu. Dar destul de tânără ca să arate așa. Akifumi simte cum mâna i se face pumn și dinții i se încleștează.

Târfa blestemată.

Akifumi își dezmoștește gâtul. Nu, la urma urmei, nu-i e foame. Paharul de șampanie e golit dintr-o sorbitură.

- La ce școală înveți, Asuna?

Fata pare să șovăie, și tocmai când e pe cale să răspundă, Akifumi ridică un deget. Șșșt.

- Știi ce, las-o baltă... M-am săturat să te aud vorbind, șoptește Akifumi și cu un deget încârligat o cheamă pe fată. Vino încoace. Acum.

Fata își îndreaptă fusta mini și vine clătînându-se pe tocurile înalte.

Akifumi inspiră, trăgând în piept aroma înviorătoare de portocale care amintește de călătorii în Extremul Orient, de soare pârjolitor și cremă cu protecție solară. Apoi o înșfacă pe fată de cozi și o împinge spre podea.

- Fă-o iar, Asuna. Fă-o iar, căteia, însă de data asta fă-o ca și cum ți-ai dori-o.

Și apoi o să-ți izbesc țeasta de peretele ăla de ciment.

1

Sâmbătă, 23 noiembrie

Lisa Yamamoto așteaptă să se închidă ușile cromate. Apoi dă drumul, într-o singură suflare lungă, aerului ținut în piept. Își scoate ochelarii de soare Prada negri și se uită în oglinda de pe peretele din spate. Fardul corector ascunde stresul și epuizarea, dar nu-i poate aduce în ochi bucurie. Nu-i nici urmă din exuberanța exagerată pe care invitația la o petrecere pentru cel mai în vogă rapper – sau orice artist, dacă-i pe-așa – i-ar fi stârnit-o în urmă cu un an sau doi. Acum emoția predominantă este în principal un suspans neplăcut; îi pare rău că înainte de a ieși din casă n-a luat ceva care să-i întărească încrederea în sine, ceva mai puternic decât șampania. Dar nu încapă îndoială că unul dintre ceilalți invitați va avea grijă să-i fie împlinite nevoile. E destul să-i arunce cui trebuie privirea care trebuie, și se va duce la toaletă cu un drog care să-i garanteze o stimulare plăcută.

Lisa își examinează trupul strâns într-o rochie mulată Hervé Léger – în formă bună și cu rotunjimile potrivite. Cel puțin înfățișarea îi este atrăgătoare. Nu că lucrurile n-ar merge bine sau că n-ar avea totul sub control: singurul punct din programul acestei seri este să-și facă vreo două selfie-uri bune cu bărbatul momentului și, poate, să înregistreze câteva povești video

cu alte celebrități. Dacă ne gândim a cui petrecere de lansare este, cu siguranță vor fi acolo cele mai multe dintre chipurile faimoase din Helsinki.

Lisa aude telefonul vibrând în buzunarul lateral al poșetei. Probabil e din nou Jason. A mai încercat deja de trei ori. *Vezi-ți de viața ta.* Își mută privirea de la oglindă la panoul cu cifre de deasupra. Un patru roșu. Cinci. Șase.

Se aude o melodie scurtă și peste o clipă se deschid ușile. Liftul e inundat de un bubuit de bas și pălăvrăgeală zgomotoasă, accentuate de strigăte și din când în când râsete.

Lisa coboară privirea spre covorul roșu care se întinde spre garderobă, asaltat de musafiri cu buchete și sticle. *Neica nimeni, ratați. Ce noroc că nu trebuie să mă prezint lor.*

Când iese din lift, portarul, un tip pe nume Sahib, pe care Lisa îl știe de ani de zile, îi face discret semn cu capul.

Lisa trece pe lângă ferestrele din tavan până în podea care oferă o vedere panoramică. Acoperișurile din Helsinki lucesc după zile întregi de ploaie. Hotelul Torni, iluminat izbitor, se înalță în depărtare, un Empire State Building în miniatură care domină silueta joasă a orașului. Lumina felinarelor și ferestrelor face să scânteieze scena întunecată. Orașul încă nu a fost înviorat de prima zăpadă.

– Salut, mă bucur să te văd, zice portarul chel, cu umeri lați, cu blazer negru și tricou alb, ajutând-o să-și scoată mantoul din piele artificială cu blană artificială.

Cei doi din fața Lisei s-au oprit la câțiva pași și șoptesc de zor, despre ea, după cum se pare. A fost o vreme în care o încântau privirile, atenția din partea unor

oameni complet necunoscuți. Acum n-o fac decât să se simtă stingherită. *La ce naiba se holbează?*

— Cum merge? îl întreabă Lisa pe Sahib și pune pe teighea poșeta și sacoșa cu pantofii.

Se sprijină cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își scoate cu îndemănare adidașii Superstar negri cu dungi albe și încalță o pereche de pantofi de lac bej, cu tocuri care îi mai adaugă zece centimetri.

— Petrecerea e deja în toi, răspunde liniștit Sahib, duce la cuier haina și pantofii de sport ai Lisei și îi înmânează un jeton încrețit de pumnii transpirați ai miilor de petrecăreți.

Lisa își aude telefonul vibrând, peste bubuitul basului. Poate că a sunat în tot acest timp. Îl scoate din poșetă, se uită la ecran și îl amuțește. *Rahat.*

— Mulțumesc, îi spune lui Sahib, zâmbindu-i.

— Ai grijă acolo, în seara asta sunt o mulțime de băieți răi scăpați din lanț, zice Sahib și îi face semn cu ochiul.

Lisa zâmbește și face și ea semn cu ochiul, cu toate că, în realitate, nu poate suferi flirtul cu aer de superioritate al portarului.

Autostrada creată de covorul roșu trece printre draperiile întunecate și intră în fulgerarea blițurilor fotografilor. Aerul e plin de acel miros aparte al cluburilor de noapte: parfum stătut, alcool vărsat pe jos, fum de țigară intrat pe parcursul anilor în dușumea, covoare și perdele, o duhoare pe care nici măcar câteva renovări n-au izbutit s-o alunge. O femeie pe care Lisa n-o recunoaște desface draperiile și Lisa pășește în clubul propriu-zis, un spațiu înalt ticsit cu petrecăreți care arborează cele mai noi tendințe. Părul vopsit în nuanțe stridente, machiaj excentric și buze botoxate, costume de comandă și îmbrăcăminte sport care pun în valoare

trupuri bine lucrate, mustăți pe jumătate ironice de hipster și bărbii tunse frumos. Lisa se oprește să privească panoul pentru fotografiere de mărimea unei porți de fotbal și oaspeții care sunt împinși fără menajamente spre el ca și cum ar fi un eșafod medieval.

- Yamamoto! schelălăie o voce feminină.

Ochii Lisei dau de o jurnalistă obeză cu ochelari, al cărei nume nu și-l amintește, în ciuda faptului că femeia i-a luat odată un interviu.

- Bună! zice Lisa și îi oferă un zâmbet îndelung exercitat care îi arată dinții albi.

- Ne-ar plăcea un mic articol despre tine...

Lisa se uită la fotografia care stă în spatele jurnalistei; are la gât ecusonul unui tabloid. Probabil că este legitim și e publicitate bună pentru blogul ei.

- Lăsați-mă mai întâi să fac fotografia.

- Sigur. O să fim aici.

- Bine. Grozav, zice Lisa și se apleacă să îmbrățișeze un tânăr care vorbește în engleză și pe care nu-și amintește să-l fi întâlnit vreodată. *Hi! Good to see you. Sure, talk to you soon!*¹

După ce se desprinde din îmbrățișarea mult prea entuziastă și scăldată în mirosul copleșitor de aftershave al necunoscutului, Lisa se îndreaptă spre panou, alăturându-se cozii scurte care șerpuiește într-acolo.

Se uită prin încăperea scăldată în lumină slabă, la marea de trupuri care văluresc acolo. Unele chipuri sunt cunoscute, altele nu; cele mai multe sunt între. Amintiri palide, fulgerări îndepărtate ale vieții de noapte din Helsinki. *PDSC. Pălăvrăgeală, dans, sărut, călăreală*. De obicei, în această ordine, cu toate că Lisa își

---

¹ Bună! Mă bucur să te văd. Sigur, vorbim mai încolo! (în limba engleză în original)

amintește câteva nopți în care de la pălăvrăgeală a sărit direct la călăreală. Și poate una sau două în care a ajuns la același rezultat fără măcar să fie vreo pălăvrăgeală.

În spate, Lisa zărește un ghem de petrecăreți conduși departe de turma cea mare, blițuri, bărbați și femei care se grupează pe rând pentru paparazzi. Iar în ochiul acestei furtuni, invitatul de onoare însuși, cu joben și smoching cu paiete, Kex Mace's, zis și Tim Taussi, rapperul de douăzeci și șase de ani al cărui album hip-hop cu influență pop a făcut vâlvă pe Spotify anul trecut: a urcat în vârful listelor nu numai în Finlanda, ci și în alte țări nordice și Germania.

- E rândul tău, Lisa, strigă femeia cu teleobiectivul.

Cu poșeta în mână, Lisa se îndreaptă spre fundal: o copertă de album ilustrată cu un păianjen uriaș. *Kex Mace's. Spider's Web.* Blițurile fulgeră doar puțin timp, chestie enervantă. Fotografii n-o scăpau niciodată pe Lisa din gheare așa de ușor. Chiar și anul trecut vedea blițuri până și în somn. *Mulțumim! Lisa e liberă. Ce plăcere să te vedem, Lisa! Distracție plăcută în seara asta!* Zâmbetele par aproape firești, cuvintele aproape sincere, însă răceala de sub ele nu-i scapă Lisei. Are un simț al semnalelor sociale pe care i l-au șlefuit zeci de astfel de evenimente. Nimănui nu-i pasă cu adevărat cine ești, doar cum arăți și ce reprezinți. Pe unii îi interesează doar dacă o să le-o sugi după petrecere, pe la cinci dimineața, după ce sticlele au fost golite și din punguțele etanșe a fost aspirat ultimul gram.

Ultimul punct din program este un pahar de șampanie; în mod convenabil, un chelner cu cămașă neagră și papion galben duce în mâna înmănușată o tavă plină cu ele.

- Nu te lăsa prinsă în plasă, zice o fată care face publicitate, îmbrăcată țipător cu fustă scurtă și bluză

care îi lasă la vedere sânii, apoi îi înmânează Lisei un program și îi face semn cu ochiul.

Nu te lăsa prinsă în plasă. Așa de al naibii de pretențios și prelucrat excesiv. Lisa e înăuntru doar de câteva minute, dar deja simte nevoia imperioasă să se răsucească pe călcâie și s-o șteargă naibii de acolo. Are nevoie de o doză de curaj, *regina albă*, *înviorare*, cu mai multă disperare decât crezuse. Caută cu privirea pe cineva care i-ar putea oferi ușurarea. Teme, Sakke, Taleeb... Tipii ei obișnuiți probabil că sunt acolo, dar ascunși printre sutele de chipuri.

Și apoi Lisa simte că inima îi stă în loc. Iată-l din nou: în picioare, cu mâinile în buzunare, la fereastra de unde se vede orașul. Privirea lui, vag acuzatoare și pătrunzătoare, este exact ca data trecută. Lisa se răsucește și pornește spre bar, însă știe că bărbatul n-o s-o scape din ochi.

2

Miercuri, 27 noiembrie

Cântecul care bubuie în căști, „Free Your Mind“ al formației En Vogue, se întrerupe când aplicația oferă indicațiile audio. În ciuda faptului că este prietenoasă și feminină, vocea emană lipsa de sentiment a oricărui anunț înregistrat: *Distanța cinci kilometri, viteza medie zece virgulă doi kilometri pe oră*. Muzica revine și Jessica Niemi trage pe nări aerul proaspăt. Miroase a dimineața de după primul îngheț al anului: a chiciura de pe frunze, care este îndepărtată de primele raze de soare, și a bălți cu pojghiță de gheață care se sparge sub tălpile flexibile ale pantofilor de sport.

Jessica are senzația că zboară, pasul îi este ușor. În urmă cu câteva luni a început iar să alerge până la serviciu, după o pauză prelungită. E o formă de exercițiu fizic pe care a abandonat-o de mai multe ori din pricina protestelor trupului său vătămat. Încheieturi dureroase, dureri ale nervilor care îi sfredeleau genunchii, cu suferința săgetând în jos până la degetele picioarelor, și toate astea, imune la analgezicele normale. Acum picioarele i se mișcă, durerea n-a revenit. O să revină, desigur, întotdeauna revine. Însă până atunci Jessica are de gând să se bucure de fiecare pas, de fiecare efort care aduce un val de endorfine. Privind înapoi, faptul că i s-a năzărit să înceapă din nou să alerge pare

miraculos. După înmormântarea fostului său șef, Erne Mikson, Jessica a petrecut săptămâni în șir în ceață, a stat acasă rumegând cele întâmplute. Până ce, într-o bună zi, și-a pus pantofii de alergare și a țâșnit afară, în aerul primăverii. Ca Forrest Gump, a glumit mai târziu colegul său, Jusuf.

Distanța de la apartamentul ei din Töölönkatu până la sediul poliției din Pasila este de vreo trei kilometri și jumătate, drumul trece prin Golful Töölö, de-a lungul plajei, prin Grădina de Iarnă, pe lângă stadion și prin Parcul Central. Ca să dubleze distanța, adesea Jessica o ia spre vest – așa cum face azi – în dreptul centrului de echitație Laakso și străbate în zigzag aleile cu pietriș, străjuite de molizi, ale parcului până la grădinile parcelate de la Ruskeasuo.

Jessica trece de școala de echitație și sediul poliției ei călare din Helsinki, la nord-est. Aleea cu nisip este luminată slab pe această porțiune. Felinarele dintre copacii înalți sunt puține și departe unul de altul, iar luminile puternice ale manejului se pierd brusc în întunericul pădurii. O pasăre mare dă târcoale pe deasupra copacilor.

Hei! M-ai auzit?

Jessica privește în spate, însă aleea e pustie. E greu de spus dacă a auzit cu adevărat strigătul peste muzica aceea care îi bubuie în urechi. Uneori aude ceva când aleargă: cuvinte și strigăte haotice. Vocile o urmăresc de atâta vreme, încât nu le mai dă atenție întotdeauna.

Stai!

De data asta vocea este cu totul reală. Jessica își scoate casca dintr-o ureche și se uită peste umăr la timp ca să vadă o siluetă masculină cu mâini enorme care se agață de canadiana ei. Agresorul o izbește cu toată forța, doborând-o. Jessica îi simte pe spinare greutatea,

în vreme ce obrajii i se înfundă în noroi înghețat și frunze ude.

— Ascultă, zice vocea.

Răsuflarea cu duhoare de alcool o face pe Jessica să se cutremure. Coapse îi înfășoară fundul, agresorul i s-a așezat pe șale și degete goale îi cuprind gâtul. Gura cu duhoare de alcool îi mârâie în ureche. Apoi agresorul o răsuțește pe spate. Și acum Jessica îi vede fața, însă nu-l cunoaște. Obraji scobiți, aprinși de alcool, mustață groasă, un bărbat de patruzeci de ani neîngrijit, distrus de băutură. Jessica își amintește că în urmă cu câteva minute a trecut pe lângă o bancă de pe aleea cu rumeguș pe care stătea un tip ciudat cu jachetă de piele, sorbind poșircă dintr-o sticlă de plastic.

— Ajunul Crăciunului, zice el în șoaptă. Ajunul Crăciunului.

Jessica se uită la el, uluită. E clar că tipul e pe altă lume. Mai e o lună până la Crăciun. Degetele unei mâini sunt încleștate pe falca ei. Cealaltă mână îi ținutuește pe pământ încheietura mâinii stângi.

Jessica își adună toate puterile și îl izbește cu genunchiul în vintre, însă picioarele îi sunt apăsate de greutatea ticălosului și el trebuie să fie prea beat ca să-și simtă boșele.

Jessica își aude pulsul bubuind în urechi. Răsuflă adânc, pietrișul tăios îi zgârie obrazul, vede cu coada ochiului nisip înghețat și frunze putrezite. Ar putea să strige după ajutor, însă nu-și amintește să fi văzut pe nimeni prin apropiere. Undeva, departe, cineva strigă la un câine care latră.

— Ajunul Crăciunului, face acum spume la gură bărbatul, arătându-și dinții. Ajunul Crăciunului.

Vârfurile degetelor Jessicai ating în fundul buzunărului micul spray, care, conform legii finlandeze, este

clasificat ca armă. În zilele astea îl ia cu ea peste tot. Și peste o secundă bărbatul încasează în ochi un jet lung de piper. După un moment în care nu-i vine să creadă, balmăjeala de bețiv se transformă în urlete de durere. Jessica îl pocnește de câteva ori în mutră cu mâna liberă, dinții din față se sparg și sângele țâșnește din gură pe obrazul supt. Îi dă drumul Jessicăi. Se ridică de pe ea cu o agerime surprinzătoare și se năpustește în pădure.

Jessica gâfâie și se ridică cu greu în picioare. Închieturile degetelor de la mâna dreaptă îi sângerează.

Bărbatul nu se mai vede. Încă se aud crengi care se rup în adâncul pădurii.

Jessica nu-și lasă mâna în jos, ci ține sprayul pregătit pentru un nou atac. Așteaptă și ascultă zgomotele din pădure. Însă bărbatul nu se întoarce.

Jessica înșfacă telefonul și sună la centrala poliției. După ce îi dă dispecerei descrierea agresorului, pornește din nou în direcția din care venise, de această dată, vigilentă. *Distanța șase kilometri, viteza medie nouă virgulă unu kilometri pe oră.*